

Жасминовий трон. Князівства у вогні. Книжка 1

КУПИТИ

Про книгу

Принцесу Маліні кинув за ґрати рідний брат. Тепер вона сидіє на Хірані, у стародавньому храмі; колись там плинули чарівні безсмертні води, а нині залишилися самі руїни. Прія — одна зі служниць, які щоночі долають небезпечний шлях на вершину Хірани, щоб прибрати в покоях Маліні. Прія рада залишатися безликою челяддю, аби тільки ніхто не розгадав її небезпечної таємниці.

Однак коли Маліні випадково дізнається про істинну природу Прії, їхні долі переплітаються навіки. Одна — принцеса, що прагне помститися братові, скинувши його з престолу. Друга — священнослужителька, яка хоче віднайти родину. Разом вони змінять долю імперії.

Пролог

У дворі імператорського палацу-махалу готували багаття.

У високі вікна линули пахощі із саду: солодкий аромат трояна і ще солодший імператорської квітки-голки, блідої та ніжної, — росла вона такими густими хащами, що білі пелюстки протискалися крізь віконну решітку й горнулися до стін із піщаника. Жерці молилися й кидали на хмиз пелюстки, а слуги носили дрова, старанно складали, поливали камфорою, маслом гхі й духмяною олійкою.

Імператор Чандра з престолу бурмотів молитви разом із жерцями. У нього в руках була вервиця молитовних камін-ців, і на кожному камінці-жолуді виднілися імена Матерів Вогню: Дів'янші, Ахамара, Нанвіші, Сухана, Мінакші. Він декламував, а придворні — князі міст-держав Паріджатдвіпи, їхні сини й найвідважніші воїни — декламували слідом за ним. Тільки князь Алора та його виводок безіменних синів підкреслено й гордо мовчали.

У двір вивели сестру імператора Чандри.

Обабіч неї стояли її придворні дами. Ліворуч — безіменна князівна алорська, яку зазвичай звали просто Алорі, а праворуч — вельможна пані Наріна, донька видатного математика зі Сругни та знатної матері з Паріджату. Придворні дами були вбрані в червоне — колір кривавий, колір весільний.

На головах — вінки із хмизу, зв'язаного у формі зірок. Коли вони зайшли, чоловіки, що уважно спостерігали за дійством, посихлялися, поприкладали долоні до мармуру та припали чолом до підлоги. Жінок шанобливо вбрали й окропили благословенною водою. Над ними молилися день і ніч, доки зяяснів світанок. Вони були так близько до святості, наскільки спроможні жінки.

Чандра не схилив голови. Він придивлявся до сестри.

На ній вінця не було. Розпущене й розкуйовджене волосся розсипалося по плечах. Він відправив служниць підготувати її, але вона тільки відмовлялася, скреготала зубами й ридала. Ще він відправив їй багряне сарі, гаптоване найвишуканішим дваральським золотом, напахчене квіткою-голкою та парфумами. Вона й від цього відмовилася, натомість вибрала білий жалобний стрій. Чандра наказав кухарям додати їй у їжу опій, але від наїдків сестра також відмовилася. Благословень вона не отримала. Вона стояла посеред двору з непокритою головою та розпатланим волоссям, як живе прокляття.

Його сестра — дурепа, ображене дитя. До цього не дійшло б, знову нагадав він собі, якби вона не довела, що в ній немає ні крихти жіночності. Якби не спробувала все зіпсувати.

Верховний жрець поцілував у чоло спершу безіменну князівну, а тоді — ясновельможну Наріну. Коли потягнувся до Чандрини сестри, вона сіпнулася й підставила щоку.

Жрець відступив на крок. Його погляд і голос лишилися незворушними.

— Можете підвестися, — мовив він. — Підвестися й обернутися Матерями Вогню.

Його сестра взяла своїх придворних дам за руки. Міцно стиснула їхні долоні.

Вони довго стояли втрюх, просто тримаючись одна за одну, а тоді сестра відпустила їх.

Вельможні дами підійшли до купи хмизу й піднялися на вершину. Стали на коліна.

Сестра не зрушила з місця. Вона стояла, гордо підвівши голову. Вітерець кинув їй у волосся квітку-голку — біла пляма на глибокій чорноті.

— Принцесо Маліні, — звернувся до неї верховний жрець, — можете підвестися.

Вона безмовно похитала головою.

«Підіймайся, — подумав Чандра. — Я й так дарував тобі більше милосердя, ніж ти заслуговуєш, і ми обоє це розуміємо. То підіймайся, сестро».

— Вибір за вами, — вів далі жрець. — Ми вас не силуватимемо. То що, зречетеся безсмертя чи піднесетеся?

Пропозиція була цілком зрозуміла, але Маліні не зрушила з місця й знову похитала головою. Сльози беззвучно котилися її щоками, а поза тим обличчя не виказувало почуттів.

Жрець кивнув:

— Тоді починаймо.

Чандра встав. Коли впустив вервицю, молитовні камінці застукотіли.

Звісно, це було неминуче.

Він спустився з престолу. Перетнув двір, пройшов перед морем чоловіків, що схилилися в поклони. Дуже ніжно поклав руки сестрі на плечі.

— Не бійся, — наказав він їй. — Ти доведеш свою чистоту. Врятуєш своє ім'я. Свою честь. Ну, не барися. Підносься.

Один із жерців уже запалив смолоскип. Двір заповнився запахом диму та камфори. Жерці заспівали, і тихий спів затопив повітря. Вони не чекатимуть на його сестру.

Але час іще є. Багаття досі не розвели.

Коли сестра знову похитала головою, Чандра стиснув її череп і змусив підвести обличчя. Тримав її не міцно, не робив боляче. Він же не чудовисько якесь.

— Не забувай, — тихо сказав, і його слова майже заглушив лункий спів, — що ти сама накликала це на себе. Не забувай, що ти зрадила родину та зреклася свого імені. Якщо не під-несешся... сестро, не забувай, що ти сама вирішила зганьбитися, я ж доклав усіх зусиль, щоб тобі допомогти. Не забувай про це.

Жрець підніс смолоскип до хмизу. Дерево повільно почало розгоратися.

Вогонь відбивався в її очах. Вона дивилася на нього, і її обличчя було мов дзеркало, позбавлене почуттів. Чандра бачив тільки темні очі й суворе чоло — такі, як у нього самого. У них-бо були однакова кров, однакові кістки.

— Брате, — пообіцяла вона, — не забуду.

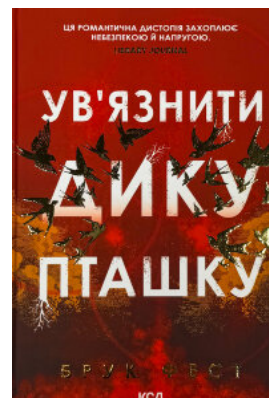
Рекомендована література

Старий і море

Божественні супротивники. Листи зачарування. Книга 1

Ув'язнити дику пташку.
Книга 1

Трилогія душ. Книга 1:
Забрати її душу

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ